ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ
19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1936

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 56

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΑΘ. Γ. ΚΑΡΑΓΚΑΝΗΣ

Ἐτησία Συνδρομὴ Δρ. 50

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΥΘΟΥΝ

Τὰ μετακινηματικὰ καθεστῶτα τοῦ «Ἠθικοῦ ρυθμοῦ» καὶ τῆς «Κοσμογονίας» μαζὶ μὲ ὅλα τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα ἐξαπέλυσαν πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς κοινωνικῆς μας ἐκδηλώσεως, ἀφ' οὗ ἤσκησαν μίαν πρωτοφανῆ τρομοκρατίαν εἰς βάρος τοῦ πολυπαθοῦς λαοῦ, τοῦ λεγομένου «κυριάρχου ἑλληνικοῦ λαοῦ» ἀφ' οὗ διέπραξαν τοὺς χειροτέρους βανδαλισμοὺς καὶ τὰ πλέον εἰδεχθῆ κακουργήματα εἰς βάρος τῶν πολιτικῶν καὶ συνδικαλιστικῶν μας ἐλευθεριῶν, κατέφεραν καὶ τὸ πλέον καίριον πλῆγμα κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Αὐτοδιοικήσεως ἀπολύσαντες ἄνευ λόγου τοὺς αἱρετοὺς κοινοτικοὺς ἄρχοντας, τοὺς ὁποίους ἀντικατέστησαν μὲ ἀνθρώπους των, μεταβαλόντας τοὺς κοινοτικοὺς ὀργανισμοὺς εἰς μικρογραφίας καὶ στηρίγματα τοῦ «ἀντιβενιζελικοῦ Κράτους».

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ κατ' εὐφημισμὸν ὀνομασθέντες κοινοτικοὶ ἄρχοντες, ἀντλοῦντες τὴν δύναμιν καὶ ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τοὺς πάτρωνάς των, ἀπέκοψαν πάντα χαλινόν, ἐποδοπάτησαν κάθε ἔννοιαν ἠθικῆς καὶ κατέστησαν οἱ τυραννίσκοι τῶν συνδημοτῶν των, οἱ ἀσυστόλως καὶ ἀσυδότως παρανομοῦντες, οἱ ἀπεργαζόμενοι πᾶσαν ἀνηθικότητα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ποταπῶν προσωπικῶν των συμφερόντων καὶ τὴν δίωξιν διὰ παντὸς ἀθεμίτου τρόπου παντὸς ἀντιφρονοῦντος.

Ταῦτα κατεργάζονται οἱ ἐπιβάντες τῆς Ἀρχῆς διὰ τοῦ κόμματος καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐλευθέρας θελήσεως τῶν συνδημοτῶν των, οἱ ὁποῖοι, γνωρίζοντες τούτους καλῶς, τοὺς ἐξοστράκιζαν διὰ τῆς ψήφου των ἀπὸ τὰ τῆς διοικήσεως τῶν Κοινοτήτων.

Ἀλλ' ἐν ᾧ μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ καθεστῶτος τῆς «Κοσμογονίας» ὁ λαὸς ἤρχισε νὰ ἀνακτᾶ τὰς καταπατηθείσας ἐλευθερίας του καὶ ἐν ᾧ ἡ μετακοσμογονικὴ κατάστασις, κάτω ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ καταδυναστευθέντος λαοῦ, ὑπεχρεώθη νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτὰς ἔστω καὶ μὲ τὸ σταγονόμετρον, ἀφίνονται ἀκόμη οἱ Κοινοτικοὶ δικτατορίσκοι νὰ συνεχίζουν τὸ ἀνόσιον ἔργον των ἀνενόχλητοι καὶ ἀσύδοτοι. Ἡ κατάστασις ὅμως αὕτη ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Τὸ κρασὶ δὲν σηκώνει πλέον νερό. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἄμεσον λύσιν. Δὲν εἶναι μόνον ζήτημα δικαιοσύνης ἡ ἀποκατάστασις τῶν παρανόμως ἀπολυθέντων κοινοτικῶν ἀρχόντων, δὲν εἶναι μόνον ζήτημα προασπίσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ καταπατηθέντος θεσμοῦ τῆς Αὐτοδιοικήσεως, εἶναι καὶ ζήτημα ἠθικῆς καθάρσεως τῶν Κοινοτήτων ἀπὸ τοὺς ἀσχημονοῦντας ἐπιβήτορας. Εἶναι ζήτημα ἐξαλείψεως τοῦ αἴσχους αὐτοῦ, ζήτημα ἀποτυμάνσεως τῶν Κοινοτικῶν ὀργανισμῶν ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον μίασμα, τὸ ὁποῖον ἐμόλυνε καὶ ὑποσκάπτει σὰν ὕπουλον νόσημα τὴν ὑγείαν, τὴν ζωὴν αὐτῶν.

Ἐὰν ἡ Κυβέρνησις, ἡ ἐπαγγελλομένη ὅτι ἀνέλαβε τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως κάποιας ἠθικῆς τάξεως εἰς τὸν δύσμοιρον αὐτὸν τόπον, ἤθελε νὰ λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀντιληφθῇ τὴν νοοτροπίαν τῶν ὑπολειμμάτων αὐτῶν «τοῦ ἠθικοῦ ρυθμοῦ» καὶ «τῆς Κοσμογονίας» καὶ νὰ ἀκούσῃ τὸν κυνισμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ὁμολογοῦν τὰς ποικίλας παρανομίας καὶ τὰ ἀθέμιτα μέσα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἰδιοτελῶν των σκοπῶν ἢ διὰ τὴν δίωξιν τῶν ἀντιφρονούντων, ἐὰν ἤρχετο μέχρι τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἡ βοὴ τῆς ἀγανακτήσεως τοῦ καταδυναστευομένου κόσμου, ἀσφαλῶς ἡ κόπρος αὕτη τοῦ Αὐγείου θὰ ἐκκαθαρίζετο ἐντὸς 24 ὡρῶν, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη ἐπεμβάσεως ἑνὸς νέου Ἡρακλέους.

Δὲν εἶναι νομίζομεν ἀνάγκη ν' ἀναφέρωμεν ἐδῶ συγκεκριμμένα γεγονότα διὰ νὰ τονίσωμεν ποῖον εἶναι τὸ καθῆκον τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὁποῖον προβάλλει ἄμεσα, ἐπιτακτικά. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΥΘΟΥΝ.

Ἐὰν δὲν κατηργήθη ἀκόμα ἡ ἔννοια τοῦ Κράτους, ἐὰν οἱ Κρατικοὶ καὶ κοινωνικοὶ θεσμοὶ πρέπει νὰ ζοῦν καὶ νὰ λειτουργοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ τὴν φατρίαν, πρέπει νὰ παυθοῦν καὶ νὰ παυθοῦν ἀμέσως, ἐντὸς 24 ὡρῶν. Αὐτὸ ὑπαγορεύει ἡ ἠθικὴ καὶ τὸ δίκαιον, τὰ ὁποῖα τόσον ἀναισχύντως κατεπατήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀχαλινώτους ἐπιβήτορας τῶν Κοινοτήτων καὶ τοὺς πάτρωνάς των.

Γ. Τ.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΟΝ Ο ΕΚΛΙΠΩΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΩΝΣΤ. ΔΕΜΕΡΤΖΗΣ

Ὁ ἀποθανὼν πρωθυπουργὸς ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1876, εἰς ἡλικίαν δὲ μόλις εἴκοσιν ἐτῶν, μετὰ εὐδοκίμου σπουδὰς ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ Πανεπιστημίῳ, ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς νομικῆς. Ἀκολούθως, συνεπλήρωσε τὰς σπουδάς του ἐν Μονάχῳ, μετὰ τετραετίαν δὲ, ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἐξελέγη Ὑφηγητὴς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου διδάξας ἐπὶ διετίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ ἀσκῶν ταὐτοχρόνως τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα.

Τῷ 1910, κατελθὼν εἰς τὰς ἐκλογὰς ὡς ὑποψήφιος τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, ἐξελέγη τὸ πρῶτον βουλευτὴς Ἀττικοβοιωτίας, τὴν δὲ 9ην Νοεμβρίου 1913 ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἐν τῇ Κυβερνήσει τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, διαδεχθεὶς τὸν παραιτηθέντα Νικ. Στράτον. Τὴν 9ην Νοεμβρίου 1914 παρητήθη τῆς Κυβερνήσεως ἀποσπασθεὶς ἐκτοτε τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων. Τὴν 21ην Ἀπριλίου 1917 μετέσχε τῆς σχηματισθείσης Κυβερνήσεως Ἀλεξάνδρου Ζαΐμη ὡς ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ προσωρινὸς τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀκολουθήσας ἰδίαν πολιτικὴν συνέπηξε τὸ Προοδευτικὸν Κόμμα ἐν συμπράξει πλείστων πολιτευομένων, ὑπεδείχθη δὲ μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Παύλου Κουντουριώτη παρ' ὅλων τῶν Κομμάτων ὡς ὑποψήφιος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κατὰ τὴν διεξαχθεῖσαν ἐκλογὴν τοῦ 1926.

Ὁ ἐλλιπὼν Πρωθυπουργὸς ἐδημοσίευσε πλείστας μελέτας εἰς εἰδικὰ περιοδικὰ καὶ ἰδιαιτέρως «περὶ ἀναγκαστικῆς διαδοχῆς παρὰ Ρωμαίοις καὶ ταῖς νεωτέραις νομοθεσίαις» (1907) καὶ «περὶ εὐθύνης τοῦ Κράτους ἐπὶ τῶν παρανόμων πράξεων καὶ παραλείψεων τῶν ὑπαλλήλων» (1903).

Κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος ὁ ἀείμνηστος Κ. Δεμερτζῆς ὑπῆρξε πρόεδρος τῆς ἐξ ἐπιστημόνων εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ ἐπεξεργασία του.

Ἀπὸ τοῦ 1928 ὁ Κωνστ. Δεμερτζῆς παρέμεινε μακρὰν τῆς πολιτικῆς, μετὰ τὴν παλινόρθωσιν ὅμως, ὁ Βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐκάλεσεν, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν ἀχρόου Κυβερνήσεως ἥτις θὰ ἀνελάμβανε τὴν διενέργειαν τῶν νέων ἐκλογῶν καὶ θὰ παρασκεύαζε τὴν ἐπάνοδον τῆς χώρας εἰς τὴν ὁμαλότητα. Τὴν 30 Νοεμβρίου 1935 ἐσχηματίσθη ἡ πρώτη Κυβ)σις Δεμερτζῆ ἥτις διενέργησε τὰς ἐκλογὰς τῆς 26 Ἰανουαρίου μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Βασιλέως τὴν παραίτησίν της. Μὴ ἐπιτευχθείσης ὅμως τῆς συνεννοήσεως τοῦ πολιτικοῦ κόσμου διὰ τὸν σχηματισμὸν κοινοβουλευτικῆς Κυβερνήσεως, ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν ἀείμνηστον Δεμερτζῆν, ὅπως παραμείνῃ εἰς τὴν ἀρχήν, οὕτω δὲ ἀνεσχηματίσθη ἡ κυβέρνησις, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Βουλὴν τὴν 22αν Ἀπριλίου

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΛΗΓΕΝΤΑΣ ΕΛΑΙΟΠΑΡΑΓΩΓΟΥΣ

Παρὰ τοῦ τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας κ. Φιλιππόπουλου, ὅστις ἐπεσκέφθη τὰ παγόπληκτα ἐλαιόδενδρα τῆς περιφερείας Πολυγύρου, ἀπεστάλησαν ἐξ Ἀθηνῶν ὁδηγίαι διὰ τὸ κλάδευμα τῶν παγοπλήκτων ἐλαιοδένδρων. Ταύτας ἔσπευσε νὰ τροποποιήσῃ ἐλαφρῶς ὁ προϊστάμενος τοῦ Γεωργικοῦ Γραφείου Χαλκιδικῆς κ. Κοτρώνης καὶ τὸ ζήτημα θεωρεῖται λῆξαν.

Οὕτως τὸ Κράτος νομίζει ὅτι ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολήν του.

Ἀλλ' ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ μικρὰς ζημίας, ἀλλὰ περὶ μεγάλης καταστροφῆς, ἡ ὁποία δυστυχῶς καθημερινῶς ἀποδεικνύεται πολὺ μεγαλειτέρα ἀπὸ ὅση τὴν ἐθεωρήσαμεν κατ' ἀρχήν. Διότι σήμερον δὲν ὑπάρχει ἐλαιοκομικὴ περιφέρεια τῆς Χαλκιδικῆς εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ παρουσιάζονται πολλὰ ἐλαιόδενδρα μὲ κατακίτρινον φύλλωμα, ἄλλα δὲ τελείως ἀποξηρανθέντα ἐκ τῆς ἐνσκυψάσης κατὰ τὴν 11ην Φεβρουαρίου πρωτοφανοῦς θεομηνίας.

Περισσότερον βεβαίως ὅλων ἔχει πληγῆ ἡ ἐλαιοκομικὴ περιφέρεια τοῦ Πολυγύρου τῆς ὁποίας ἐκ τῶν 100.000 ἐλαιοδένδρων της, οὐδὲν ἔμεινε ἀπρόσβλητον. τὰ ἥμισυ δὲ τούτων εἶναι ἀνάγκη νὰ κοποῦν εἰς τὰ στραυρώματα, νὰ ἀπαλλαγοῦν δηλαδὴ ὅλης τῆς ἀποξηρανθείσης κόμης των, τὴν ὁποίαν οὔτε μετὰ μίαν δεκαετίαν θὰ ἐπανακτήσουν. Οὕτως ἡ προκληθεῖσα ζημία δύναται νὰ ὑπολογισθῇ ὄχι μικροτέρα τῶν 10.000.000 εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Πολυγύρου καὶ μόνον.

Ἐπομένως πρὸ μιᾶς τοιαύτης καταστροφῆς τῆς ἐλαιοκομίας Χαλκιδικῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος εἰσέπραξε μέχρι τοῦδε πολλὰ ἑκατομμύρια, εἶναι τελείως ἀνεπαρκεῖς αἱ δοθεῖσαι ὑποδείξεις καὶ συμβουλαὶ τῶν κρατικῶν γεωπόνων. Χρειάζεται, ἢ μᾶλλον ἐπιβάλλεται ἐκ καθήκοντος, γενναία κρατικὴ ἀρωγὴ πρὸς ταχυτέραν ἐπανόρθωσιν τῶν προκληθεισῶν ζημιῶν.

Τὰ δὲ πρὸς τοῦτο ἐπιβαλλόμενα μέτρα εἶναι τὰ ἑξῆς:

1ον) Ἀποζημίωσις διὰ 50—100 δραχ. καθ' ἕ αστον ἐλαιόδενδρον ἀποκοπτόμενον εἰς τὰ σταυρώματα τῇ ὑποδείξει τῶν γεωπόνων ἀναλόγως τοῦ μεγέθους του.

Διότι ταῦτα ἐπὶ μίαν δεκαετίαν δὲν θὰ ἀποδίδουν πλέον τίποτε.

2ον) Ἀπαλλαγὴ παντὸς φόρου τοῦ ἐλαίου καὶ ἐλαιῶν Χαλκιδικῆς ἐπὶ μίαν δεκαετίαν.

3ον) Μακροχρόνια δάνεια πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν γενομένων ζημιῶν.

Οὕτως μόνον τὸ Κράτος θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολήν του καὶ τὰς ὑποχρεώσεις του, ἔναντι τῶν καταστραφέντων ἐκ θεομηνίας ἐλαιοπαραγωγῶν Χαλκιδικῆς.

Η ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ

Ὡς μᾶς γράφουν ἐκ Μεγ. Παναγίας, λειτουργοῦν καὶ ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ δύο χαρτοπαικτικαὶ λέσχαι ἐπισήμως ἀνεγνωρισμέναι, ὡς δὲ καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν χαρτοπαικτικαὶ λέσχαι ἱδρύθησαν πλέον ἐπισήμως καὶ λειτουργοῦν εἰς ὅλα τὰ χωριά.

Καὶ εἰς ταύτας, μετὰ τὴν κοπιώδη ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, ξενυχτοῦν πολλοὶ ἀγρόται καὶ ἐργάται τοῦ χωριοῦ ἐπιδιδόμενοι εἰς τὸ ποιὸς θὰ ἐπιτύχῃ νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸ πενιχρὸν ἡμερομίσθιον, τὸ ζῷον του ἢ τὸ χωράφι του. Παρὰ δὲ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα πολλῶν, ἡ μανία τῆς χαρτοπαιξίας ἐπεκτείνεται ἐπικινδύνως μεταξὺ τῶν χωρικῶν.

Δυστυχῶς δὲ προαγωγὸς εἰς τὸ κακὸν τοῦτο ἐλλάτωμα τῶν κατοίκων τῶν πόλεων, τὸ ὁποῖον καταντᾶ χείριστον διὰ τοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν, εἰ ὁποῖοι πρέπει λίαν πρωΐ νὰ ἐπιδοθοῦν μὲ νέας δυνάμεις εἰς τὴν κοπιώδη ἐργασίαν των, εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη μόνον ὡς λεσχιάρχης χαρτοπαίκτης καὶ διὰ φορολογικοὺς λόγους ἐπέτρεψε τὴν ἐλευθέραν λειτουργίαν χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν καὶ εἰς τὰ μικρότερα ἀκόμη χωριά.

Πρὸ τοῦ κακοῦ ὅμως τὸ ὁποῖον συμβαίνει καὶ τὸ ὁποῖον ἐπεκτείνεται ἐπικινδύνως μεταξὺ τῆς παραγωγικῆς νεολαίας τῶν χωριῶν, ἂς σταθμίσῃ πλέον τὸ Κράτος καλῶς, ποῖον εἶνε τὸ πραγματικὸν του συμφέρον. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι δὲν θὰ εὑρεθῇ κανεὶς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ ὅτι αἱ χαρτοπαικτικαὶ λέσχαι τῶν χωριῶν πρέπει νὰ κλεισθοῦν ἀμέσως. Διότι ἡ χαρτοπαιξία δὲν εἶνε μόνον φθοροποιὸς τῆς ψυχῆς ἀλλὰ καὶ τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟ Ε.Τ.Ε.Ο.Χ.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι κάθε δρόμος δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ κατασκευασθῇ ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ἐπισκευάζεται διαρκῶς, διὰ νὰ συντηρεῖται εἰς καλὴν ὁπωσδήποτε κατάστασιν.

Πρὸς τὰς Καλύβας καὶ τὴν Γερακινήν, συνοικισμοὺς τοῦ Πολυγύρου, διηνοίχθησαν διὰ προσωπικῆς ἐργασίας καὶ δι' ἀρωγῆς τοῦ ΕΤΕΟΧ. ἐπαρχιακοὶ δρόμοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν κατασκευήν των ἦσαν ὁπωσδήποτε ἀνεκτοί. Ἐγκαταλειφθέντες ὅμως καὶ ἀπὸ τὸν Δῆμον καὶ ἀπὸ τὸ ΕΤΕΟΧ. εἰς τὰς βροχὰς καὶ τοὺς τροχούς, κατήντησαν πλέον ἀνυπόφοροι καὶ διὰ τὰ αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα τσακίζονται, καὶ διὰ τοὺς ἐπιβάτας, οἱ ὁποῖοι μαρτυροῦν.

Ἀλλὰ διὰ τῶν δρόμων τούτων συγκοινωνοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁλόκληρος ἡ Καλαμαριὰ καὶ ἡ Κασσάνδρα ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁλόκληρος ἡ Σιθωνία μετὰ τοῦ Πολυγύρου.

Εἶναι λοιπὸν ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος ἡ ἐγκατάλειψίς των, οἱ δὲ ὑπεύθυνοι πρὸς τοῦτο, ἂς σπεύσουν νὰ ἀναπληρώσουν τὴν βραδύτητά των.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τοῦ προηγουμένου

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ 'Ελληνικὸς στρατὸς εἰσέρχεται εἰς Θεσσαλονίκην καὶ κατόπιν εἰς Ἰωάννινα. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος μεταβὰς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸν Ἀλ. Σχινᾶν. Βασιλεὺς ἀνεκηρύχθη ὁ Κωνσταντῖνος.

Μετὰ τὴν πτῶσιν τῶν Ἰωαννίνων ἠγέρθησαν διαφωνίαι καὶ διενέξεις μετὰ τῶν συμμάχων διὰ τὴν διανομὴν τῶν καρπῶν τῆς νίκης.

Οἱ Βούλγαροι ἐδημιούργουν καθημερινῶς ἐπεισόδια. Ἡ Ἑλλὰς ἐξηγέρθη καὶ ὁ Βενιζέλος ἠναγκάσθη νὰ συμμαχήση μετὰ τῶν Σέρβων.

Τὴν 15 Ἰουνίου τοῦ 1913 ὁ Ἀρχιστράτηγος Σαβὼφ διέταξε τὰ βουλγαρικὰ στρατεύματα νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν Ἑλλήνων παρὰ τὰς Ἐλευθερὰς καὶ τοὺς Σέρβους παρὰ τὴν Γευγελῆν. Αἱ ἑλληνικαὶ μεραρχίαι συνεκρότησαν τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Κιλκὶς—Λαχανᾶ συνέτριψαν τοὺς βουλγάρους καὶ ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ἑβδομάδας τοὺς κατεδίωξαν ἀπηνῶς μέχρι διαλύσεως. Μετ' ὀλίγον ὑπεγράφη ἡ ἀνακωχή. Εἰς τὸ Βουκουρέστι ἦρχισεν ἡ συνδιάσκεψις. Ὁ Βενιζέλος ἦτο παρὼν ὅστις ἔθεσεν ὡμῶς τὸ ζήτημα τῆς Καβάλλας.

Ἡ συνθήκη ὑπεγράφη. Πρὸ δύο ἐτῶν, τὰ ὄνειρα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἔφθαναν μέχρι τοῦ Ἑρμηνειοῦ. Τώρα εἶχον ὑπερβῆ τὸν Νέστον, εἶχαν φθάσει εἰς τὴν Ροδόπην.

Ἡ μεγάλη Ἑλλὰς ἐζητοῦσε νὰ ὀργανωθῆ, τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἠγείρετο ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Βενιζέλου ὡς νέος ἄθλος.

Μετὰ τὴν προσάρτησιν τῶν νήσων ἀγοράζονται καὶ παραλαμβάνονται τὰ δύο ἀμερικανικὰ θωρηκτὰ «Λῆμνος» καὶ «Κιλκὶς» καὶ ἐντὸς ὀλίγου καταπλέει εἰς τὰ ἑλληνικὰ ὕδατα τὸ Εὔδρομον «Ἕλλη».

ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΔΙΧΑΣΜΟΣ

Παρὰ τὴν ἐπίθεσιν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τοὺς συκοφαντικοὺς μύδρους ποῦ ἐξετοξεύοντο ἐναντίον του ὁ Βενιζέλος δὲν ἐσταμάτησε οὔτε στιγμὴν τὸ ἔργον τῆς ὀργανώσεως τῆς νέας Μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἀναδιοργάνωτος ἀκόμη ἡ Ἑλλὰς εὑρέθη αἴφνης εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου Προτάσεις συμμαχίας εἶχαν ἀρχίσει νὰ προσφέρωνται ἢ νὰ ἐπιζητοῦνται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἰδίως τὴν Ἑλλάδα προσεπάθει νὸ προσεταιρισθῆ ἡ Γερμανία. Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἡ Ἀντάντ. Ὁ Βενιζέλος διεκρίνισε τὸ ζήτημα, ἡ Ἑλλὰς δὲν δύναται νὰ μετάσχῃ συμμαχικῶς οὔτε μὲ τὸν ἕνα οὔτε μὲ τὸν ἄλλον συμμαχικὸν συνδυασμόν.

Ὁ Κωνσταντῖνος προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ περὶ δυνατοῦ μιᾶς ἑλληνογερμανικῆς συμμαχίας. Ὁ Βενιζέλος τοῦ ἐξήγησεν, ὅτι ἕνεκα τῆς ἰδιαζούσης θέσεως τῆς Ἑλλάδος, ὤφειλεν νὰ μὴν τεθῇ ἀντιμέτωπος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἤρχισε καὶ ἡ διαφωνία Κωνσταντίνου—Βενιζέλου.

Εἰς ἕνα συμβούλιον τοῦ στέμματος καθ' ὃν ὁ Βενιζέλος ἀνεκοίνου ὅτι ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἐξέλθη εἰς τὸν πόλεμον καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ συνεφώνουν μετὰ τοῦ Βασιλέως νὰ μείνη ἡ Ἑλλὰς οὐδετέρα, ὁ ἀείμνηστος Δ. Ράλλης τόσον πολὺ ἐνεθουσιάσθη ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τοῦ Βενιζέλου ὥστε ἐφώναξε: Μεγαλειότατε, ἡ περαιτέρω πολιτικὴ τῆς οὐδετερότητος εἶναι πολιτικὴ αὐτοκτονία καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Βενιζέζον τοῦ εἶπε: Τολμήσατε!

Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Βενιζέλου, ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν Ἀλ. Ζαΐμην καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὸν σχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως. Ὡς πρῶτον ὅρον τοῦ σχηματισμοῦ κυβερνήσεως ὑπ' αὐτοῦ ἔθεσεν ὁ Ζαΐμης τὴν ψήφισιν μερικῶν ἀπαραιτήτων πιστώσεων, τῇ συναινέσει τοῦ Βενιζέλου. Ἀλλ' ὁ Βενιζέλος δὲν συνήνεσε καὶ τότε ὁ Ζαΐμης κατέθεσε τὴν ἐντολὴν μὴ θέλων νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Βενιζέλον.

Ὁ Βενιζέλος ὑπεστήριξε δημοσία τὸν Γούναρην, ὅταν ὁ βασιλεὺς τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐντολὴν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς νέας Κυβερνήσεως. Τότε ἤρχισεν ἡ καταδίωξις τῶν Βενιζελικῶν. Ὁ Βενιζέλος ἔγινεν ἔξω φρενῶν, διέκοψε τὴν παραμονήν του εἰς τὰς Σπέτσας, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ διεμαρτυρήθη σφοδρότατα εἰς τὸν Βασιλέα.

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΤΟΥ 1915

Μέσα εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸ τῆς τρομοκρατίας προεκηρύχθησαν αἱ ἐκλογαὶ τοῦ 1915. Ὁ Βενιζέλος εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὴν Μυτιλήνην, οὔτε ἀνεμίχθη κἂν εἰς τὸν βορβορώδη προεκλογικὸν ἀγῶνα. Τέλος αἱ ἐκλογαὶ ἔγιναν καὶ θριαμβευτὴς πάλιν ἀνεδείχθη ὁ Βενιζέλος.

Ὁ τελευταῖος παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ εἶπεν. Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ψηφίσας τὴν κυβέρνησίν μου, ἐνέκρινε ρητῶς τὴν τήρησιν τῆς ἑλληνοσερβικῆς συμμαχίας. Ὁ βασιλεὺς ἐνέκρινε τὰς δηλώσεις τοῦ Βενιζέλου διὰ τὴν ἔξοδον τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς οὐδετερότητος.

Μετὰ τὴν Βουλγαρικὴν ἐπιστράτευσιν ὁ Βενιζέλος παρουσίασεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον πρὸς ὑπογραφὴν τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατεύσεως. Αὐτὸς ἔφερε πάλιν διαφόρους ἀντιρρήσεις καὶ ἠνάγκασε τὸν Βενιζέλον νὰ ὑποβάλη τὴν παραίτησίν του. Αὕτη δὲν ἐγένετο δεκτὴ πεισθέντος τοῦ Βασιλέως νὰ διατάξῃ τὴν ἐπιστράτευσιν.

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἐπιχειρήσεις τῶν Δαρδανελλίων, ὅλος ὁ ἐκεῖ συμμαχικὸς στρατὸς μετεφέρθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ Βενιζέλος διεμαρτυρήθη δριμύτατα πρὸς τὰς δυνάμεις καὶ ὁ Μοσχόπουλος, σωματάρχης τότε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἐφρόντισε νὰ διευθετήση τὰ πράγματα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1916 τὸ Ρουσσικὸν καὶ τὰ ὀχυρὰ τῶν συνόρων παρεδόθησαν εἰς τοὺς Βουλγάρους, οἱ ὁποῖοι εἰσῆλθαν καὶ κατέλαβαν τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν, τῶν ἑλλήνων ἀποδιδόντων τιμάς.

Τὸ Ε' σῶμα στρατοῦ μετεφέρθη εἰς Γκαίρλιτς.

Ὁ Σκουλούδης κατόπιν τῆς πιέσεως τῶν συμμάχων παρητήθη καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνέλαβεν ὁ Ν. Καλογερόπουλος.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ κατάστασις δὲν παρουσίαζε πλέον περιθώρια ἀναμονῆς. Καὶ τὴν 17ην Αὐγούστου 1916 ἐξερράγη τὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀρχηγοὶ ἦσαν, ὁ Βενιζέλος, Δαγκλῆς καὶ Κουντουριώτης.

Τὴν 24ην Νοεμβρίου αἱ δυνάμεις τῆς Ἀντάντ ἐκήρυξαν τὴν Ἑλλάδα ἐν ἀποκλεισμῷ.

Τότε ἐγένετο καὶ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῶν Γάλλων εἰς τὸ Ζάππειον.

Ἡ ἐθνικὴ κυβέρνησις Θεσσαλονίκης ἐξέδωκε προκήρυξιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐτόνιζεν, ὅτι ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰ τραγικὰ γεγονότα τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου τόσοι συναγωνισταί μας εὗρον οἰκτρὸν θάνατον.

Μετ' ὀλίγον οἱ σύμμαχοι ἐξεδίωξαν τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον καὶ διώρισαν τὸν δευτερότοκον υἱόν του Ἀλέξανδρον.

Τὴν 14ην Ἰουνίου τοῦ 1917 ἡ τριανδρία ἀπεβιβάσθη εἰς Πειραιᾶ καὶ τὴν ἑπομένην ὡρκίσθη ἡ κυβέρνησις Βενιζέλου.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ

Τὸ 1917 ἡ Ἑλλὰς ἐξῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον ἄνευ ὅρων. Κτυπώμενος ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς τοὺς ὁποίους εὕρισκεν ἐμπόδιον εἰς κάθε ἐνέργειάν του, ἀντιμετωπίζων τὴν φιλότουρκον ἢ φιλοβούλγαρον τάσιν ὡρισμένων δυνάμεων, ἐπάλαιεν ἀπεγνωσμένως. Ἐν τέλει κατώρθωσε νὰ τάξῃ εἰς τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος τὸν Κλεμανσὼ καὶ τὸν Λόϋδ Τζώρζ, αὐτὸ ἦτο μιὰ πραγματικὴ νίκη.

Αἱ προσπάθειαι τοῦ Βενιζέλου καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλην τὴν διαλυτικὴν προπαγάνδαν ἐπολέμησε γενναιότατα, ἀπέδωκαν πλουσίους καρπούς.

Τὴν 1ην Μαΐου τοῦ 1919 οἱ ἕλληνες ἀπεβιβάζοντο εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ κατελάμβανον τὴν Σμύρνην καὶ τὴν περιοχήν της.

Τὴν 30ην Ἰουλίου τοῦ 1920, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ δημιουργὸς τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ἔφθανεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆ Λυὼν δύο ἀπότακτοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ ἐπυροβόλησαν ἐναντίον του. Ὁ Βενιζέλος τραυματισθεὶς συβαρῶς, ἐσώθη χάρις εἰς τὴν ἄμεσον χειρουργικὴν ἐπέμβασιν τῶν καθηγητῶν Ντυμαρέσυ, Λεντοῦ καὶ Λεμπάρ.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς Ἀθήνας ἐδολοφονεῖτο καὶ ὁ Ἰω. Δεμέρτζης, υἱὸς τοῦ ἀγνοτέρου ἕλληνος εἰς τὴν Λεωφόρον Κηφισσιᾶς. Ἡ ἀναγγελία τοῦ θανάτου τοῦ Δρογούμη ἐπλήρωσεν ὀδύνης καὶ τὸν ἴδιον τὸν Βενιζέλον.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὴν 18 Αὐγούστου 1920 ὁ Βενιζέλος ἐπιβαίνων τοῦ «Ἀβέρωφ» ἔφθασεν εἰς Φάληρον. Ἡ ὑποδοχὴ ποῦ τοῦ ἔγινε ἀπὸ τὸν λαόν, ἦτο πρωτοφανής. Οἱ τραυματίαι τοῦ πολέμου, τοῦ προσέφεραν μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμην μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Οἱ ἕλληνες τραυματίαι πρὸς τὸν μεγάλον συνάδελφὸν των».

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἀπροσδόκητον γεγονὸς ἦλθε νὰ πληρώσῃ ὀδύνης τὸ Ἔθνος εἰς στιγμὴν τῆς μεγαλυτέρας χαρᾶς του. Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἐκ τυχαίου δυστυχήματος ἠσθένησεν ἐκ στρεπτοκοκκιάσεως καὶ ἔπαθεν σηψαιμίαν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέθανε τὴν 12 Ὀκτωβρίου τοῦ 1920.

Προσεφέρθη τὸ στέμμα εἰς τὸν Παῦλον καὶ ἀρνηθέντος τούτου ἡ βουλὴ ἐξέλεξεν ἀντιβασιλέα τὸν Ναύαρχον Παῦλον Κουντουριώτην,

Μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 19 Νοεμβρίου τοῦ 1920 ὁ Βενιζέλος ἐκγατέλειψε τὴν Ἑλλάδα, δηλῶν συγχρόνως, ὅτι ἀποσύρετσι ὁριστικῶς τῆς πολιτικῆς.

Τὸν Βενιζέλον παραιτηθέντα διεδέχθη ὁ Δημ. Ράλλης καὶ τὸν Παῦλον Κουντουριώτην ἡ βασιλομήτωρ Ὄλγα.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Κωνσταντίνου ἐπὶ τοῦ θρόνου του ἐγένετο ὁπωσδήποτε παρ' ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις τῶν Δυνάμεων,

Κατόπιν ἑνὸς ὑπομνήματος τοῦ Βενιζέλου ἐκ Παρισίων ἡ κυβέρνησις Ράλλη παρητήθη καὶ ἐσχηματίσθη τοιαύτη ὑπὸ τὸν Καλογερόπουλον.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν τὰ πράγματα ἔβαιναν κατὰ κρημνῶν. Ὁ ἀρχιστράτηγος Παπούλας ἤθελε νὰ κάμῃ κίνημα νὰ αὐτονομήσῃ τὴν Μ. Ἀσίαν, ἐνῶ ἡ κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν εἰχεἀποφασίσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Μ. Ἀσίαν.

Τὴν 22 Αὐγούστου 1922 οἱ τοῦρκοι ἐξαπέλυσαν τὴν μεγάλην των ἐπίθεσιν. Τὸ μέτωπον ἔσπασεν εἰς πολλὰ σημεῖα καὶ οἱ Τοῦρκοι προήλασαν ἀκάθεκτοι.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 1922

Τὴν 12ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1922 τὰ λείψανα τῆς στρατιᾶς Μ. Ἀσίας, ποῦ εἶχαν φθάσει εἰς τὴν Μυτιλήνην ἐστασίασαν κατὰ τοῦ καθεστῶτος τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπικρατήσαντος τοῦ κινήματος ὁ βασιλεὺς παρητήθη καὶ ἀνεχώρησε ἐξ Ἑλλάδος, οἱ δὲ πολιτικοί του σύμβουλοι καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος Χατζηανέστης κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ Στρατοδικείου Ἀθηνῶν. Ἡ ἀπόφασις ἐξετελέσθη τὴν 15 Νοεμβρίου 1922.

Ἐν τῷ μεταξὺ συνῆλθε καὶ ἡ συνδιάσκεψις τῆς Λωζάνης διὰ τὴν διευθετησιν τῶν ἑλληνοτουρκικῶν ζητημάτων, τῆς Ἑλλάδος ἀντιπροσωπευθείσης ἐκεῖ καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Βενιζέλου. Οἱ Τοῦρκοι ἐδεικνύοντο ἐκεῖ διαρκῶς καὶ περισσότερον ἀδιάλλακτοι, ἀλλὰ διαρκῶς ὑπεχώρουν εἰς τὴν ἐπίμονον στάσιν τοῦ Βενιζέλου, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ὅτι διέθετεν ἡ Ἑλλὰς ἕνα ἀξιόλογον ὅπλον καὶ τὸ ὅπλον αὐτὸ ἦτο ὁ ἀνασυνταχθεὶς στρατὸς τοῦ Ἕβρου.

Πρὸ τῆς πορελκυστικῆς στάσεως τῶν συμμάχων ὁ Βενιζέλος ἔρριψε ὅλα τὰ τείχη τῆς ἐχθρότητος καὶ συνηντήθη μὲ τὸν Ἰσμὲτ Πασᾶ. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ὑπῆρξεν ἱστορική. Οἱ δύο ἄνδρες ἠννόησαν ἀλλήλους καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἐχωρίσθησαν ὅλα τὰ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ζητήματα εἶχαν κατ' ἀρχὴν διακανονισθεῖ. Τὴν ἑπομένην ὁ Βενιζέλος ἐδήλωνε πρὸ τῆς καταπλήκτου διασκέψεως, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀπεφάσισε τὴν σύναψιν μονομεροῦς συνθήκης μετὰ τῆς Τουρκίας. Αὕτη ὑπεγράφη ἐν Λωζάνῃ τὴν 24ην Ἰουλίου τοῦ 1923.

Ὁ Ἄνθρωπος ποῦ ὑπέγραψε τὴν ἑλληνικὴν καταδίκην, ὅπως ὑπέγραψε πρὸ τριῶν ἐτῶν τὴν ἑλληνικὴν ἀποθέωσιν, παρ' ὅλην τὴν ὀδύνην ποὺ ἠσθάνετο, εἶχε στὸ πρόσωπό του τὴν ὥρα τῆς ὑπογραφῆς περιχωμένη μίαν γαλήνη σταθερὰν καὶ ἀξιοθαύμαστον.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἐπανάστασις Πλαστήρα—Γονατᾶ ἀντιμετώπισε τὸ κίνημα Μεταξᾶ—Γαργαλίδη, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπάταξε.

Μετὰ τὸ κίνημα ἐξεθρονίσθη ὁ νῦν βασιλεὺς Γεώργιος.

Τὴν 21 Δεκεμβρίου μεγάλη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὸν γνωστὸν ἱστορικὸν Παῦλον Καρολίδην ἀνεχώρει διὰ Παρισίους ἵνα παρακαλέση τὸν Βενιζέλον νὰ κατέλθῃ πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1924 ὁ Βενιζέλος ἐσχημάτισε Κυβέρνησιν, ἀλλὰ διαφωνήσας ἀργότερον μετὰ τῆς Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως καὶ πολλῶν ἄλλων ἀνευθύνων στρατιωτικῶν παραγόντων διὰ τὸ δυναστικὸν ζήτημα, παρητήθη καὶ ἀνεχώρησεν πάλιν διὰ τὴν Εὐρώπην.

Τὴν 12ην Μαρτίου τοῦ 1924 ἐσχηματίσθη κυβέρνησις ὑπὸ τὸν κ. Παπαναστασίου, ἡ ὁποία καὶ ἐγκαθίδρυσε τὴν Δημοκρατίαν.

Ἐν μέσῳ τοῦ σάλου καὶ τῆς ἀπογνώσεως ὁ Στρατηγὸς Πάγκαλος, εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ κίνημα καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν Κυβέρνησιν, τοὺς δὲ πολιτικοὺς ἀρχηγοὺς τοὺς ἐξῶρισε εἰς ξερονήσια.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Δημοκρατικῶν ταγμάτων Ζέρβας καὶ Ντερτιλῆς, ἀπεφάσισαν δι' ἐντελῶς προσωπικοὺς λόγους τὴν ἄμεσον ἀνατροπὴν τοῦ Παγκάλου. Ὁ κ. Κονδύλης ἀνέλαβεν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κινήματος.

Ὁ Κονδύλης ἔγινεν κύριος τῆς καταστάσεως καὶ προεκήρυξεν ἐκλογὰς διὰ τοῦ ἀνελογικοῦ συστήματος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Ἀλλὰ αἱ ἐκλογαὶ δὲν ἐξεκαθάρισαν τὴν κατάστασιν. Οὐδὲν κόμμα ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν. Τέλος μετὰ πολλὰς διαπραγματεύσεις ἐσχηματίσθη Οἰκουμενικὴ Κυβέρνησις. Ἀργότερον τὸ Λαϊκὸν κόμμα διεφώνησε διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν πολιτικὴν καὶ ἀποχωρήσαντος ἐσχηματίσθη κυβέρνησις εὐρέος συνασπισμοῦ.

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς χώρας ἦτο ἐλεεινή, προσπάθειαι πρὸς ἐξεύρεσιν δανείων ἀπέτυχον, οἱ δὲ ξένοι ἔτρεφαν μεγάλην δυσπιστίαν πρὸς τὴν κυβέρνησιν. Ἡ πολιτικὴ διαφθορὰ εἶχε καταφθάσει εἰς τὸ ἀπροχώρητον, αἱ ἑταιρεῖαι αἱ ἀνάδοχοι μεγάλων ἔργων ἐδωροδόκουν φανερὰ τοὺς ὑπουργούς.

Τὸ Χρηματιστήριον ὠργίαζε, ἡ Κρήτη ἀπειλοῦσε ἐπανάστασιν.

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ

Τὴν 28ην Μαΐου 1928 ὁ Βενιζέλος διὰ διαγγέλματος, ἀναγγέλει εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἐπανέρχεται εἰς τὴν πολιτικήν.

Ἔτσι κατὰ γενικὴν ἀνακούφισιν τῆς κοινῆς γνώμης τὴν 4 Ἰουλίου 1928 ὁρκίζεται ἡ νέα κυβέρνησις ὑπὸ τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον. Ἀμέσως διαλύεται ἡ Βουλὴ καὶ προκηρύσσονται ἐκλογαὶ μὲ τὸ πλειοψηφικὸν σύστημα. Ὁ λαὸς προσῆλθε προθύμως καὶ μὲ ἡσυχίαν καὶ ἀποφασιστικότητα εἰς τὰς κάλπας.

Ὁ Βενιζέλος καὶ τὸ κόμμα του συνεκέντρωσαν τὰ ὀγδοήκοντα ὀκτὼ ἑκατοστὰ τῶν ψήφων καὶ ἐπέτυχον 225 βουλευτὰς ἐπὶ συνόλου βουλευτῶν 250.

Ἀμέσως ἕνας ἄνεμος αἰσιοδοξίας καὶ ἐμπιστοσύνης ἀρχίζει εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα Καθένας ἥσυχος καὶ μὲ ἀφοσίωσιν ἐπιδίδεται εἰς τὰ ἔργα του.

Τὴν συντριπτικὴν αὐτὴν ὑπεροχὴν ἔναντι τῶν ἀντιπάλων του οὐδέποτε ὁ Βενιζέλος καθ' ὅλην τὴν τετραετίαν μετεχειρίσθη, διὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν φωνὴν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Η ΤΕΤΡΑΕΤΙΑ

Ἐμπρὸς λαμπὸν! μὲ τὸ σύνθημα Ἂς ἐργασθῶμεν ὅλοι πρὸς ἀνάπλασιν τῆς Ἑλλάδος ὁ Βενιζέλος ρίπτεται ἀκάθεκτος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἔργου του, μὲ ἕνα νεανικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ μίαν μεγάλην αἰσιοδοξίαν, μὲ τὴν ὁποίαν γαλβανίζει κυριολεκτικὰ ὅλους, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν τὸν τροφοδοτεῖ ἡ ἀκένωτος πηγὴ τῆς δημιουργικότητός του καὶ ἡ ἀκατάβλητος ἐγατικότης καὶ

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

"ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ"
Ἑβδομαδιαία Ἐφημερὶς
ἐκδιδομένη ἐν ΠΟΛΥΓΥΡΩ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

Ἐτησία Συνδρομὴ δρ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ἀθ. Γ. Καραγκάνης

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Δημοσιεύσεις Γενικῶν ζητημάτων Δωρεάν.
Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις κατ' ἰδιαιτέραν συμφωνίαν

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΦΛΥΤΖΑΝΟΥ

—Γελᾶτε ὅσο θέλετε ἐγὼ αὐτὰ ποὺ ἄκουσα μὲ ταυτιά μου, θὰ τὰ λέω καὶ θὰ τὰ μαρτυρῶ καὶ σ' αὐτὸν καὶ στὸν ἄλλο κόσμο. Δὲν ξέρετε, φίλοι μου! Εἶναι νὰ χάση κανένας τὸ μυαλό του. Ἀξίζει νὰ τὴ διῆτε αὐτὴ τὴ περίφημη φλυτζιανοῦ, νὰ τὴ διῆτε καὶ νὰ τὴν ἀκοῦστε. Σᾶς κερνάει μωρὲ μάτια μου, ἕνα καφέ, βαρὺ γλυκό, σκέτο, μέτριο, ὅπως τέλος πάντων τὸν πίνετε. Ὕστερα ἀναποδογυρίζει τὸ φλυτζάνι σας, μουρμουρίζει κάτι ἀσυνάρτητα λόγια ἀνάμεσα στὰ δυὸ—τρία σάπια καὶ συχαμερὰ δόντια της, καὶ ἀφοῦ περάσουν μονάχα πέντε λεπτά, ξαναγυρίζει τὸ φλυτζιάνι σας καὶ βλέπει μέσα στοὺς ντελβέδες τοῦ καφέ. Βλέπει καὶ ἀραδιάζει προφητεῖες γιὰ τὸ ὁποκείμενό σας, γιὰ τὴ γειά σας, γιὰ τὸ μέλλον σας, γιὰ παράδες, ποῦ θὰ πάρετε, γιὰ ἀντάμωσι ποῦ θὰ κάνετε, προφητεῖες, τόσο ἐπιτυχημένες, ποὺ εἶνε νὰ σιαστίση ὁ νοῦς σας. Τί νὰ σᾶς πῶ! Ἄλλο νὰ σᾶς τὰ λέω καὶ ἄλλο νὰ τακοῦστε μὲ ταυτιά σας. Εἶναι νὰ τρελλαθῆ κανένας μ' αὐτὴ τὴ φλυτζιανοῦ.

Καὶ ὁ φίλος μας ἐσταυροκοπιόταν καὶ ὡρκιζόταν, ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ὅτι ἡ φλυντζανοῦ αὐτή, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἦταν μιὰ διαβολεμένη μάγισσα! Νά, μὲ λίγα λόγια ἡ ἱστορία ποῦ μᾶς ἀράδιασε ὁ φίλος μας αὐτός, ἱστορία ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται συχνὰ καὶ ἡ ὁποία ἔχει μὲν τοὺς Θωμᾶδες καὶ τοὺς περιφρονητάς της, ἔχει ὅμως καὶ τοὺς θαυμαστάς της, ὅπως ἔχει καὶ τὰ θύματά της.

Μιὰ κυρία, καλῆς ἐδῶ οἰκογενείας ἔχασε τὲς προάλες, τὸ διαμαντένιο δαχτυλίδι της μέσα στὸ σπῆτι της. Ὅλες ἡ ἔρευνες καὶ ἡ ἀνακρίσεις ποῦ ἔγιναν πῆγαν στὸν βρόντο. Τὸ δαχτυλίδι ἔκανε φτερὰ καὶ πῆγε καλιά του. Ἡ κυρία φαρμακώθηκε. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἦταν καὶ πολύτιμο καὶ οἰκογενειακὸ κειμήλιο. Ὁ φίλος μας, ποῦ μᾶς διηγήθηκε τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶνε συγγενῆς τῆς κυρίας αὐτῆς κι' ἅμα τὸ ἔμαθε ἔτρεξε στὸ σπῆτι της καὶ τὴ βρῆκε ἕτοιμη νὰ πάγη στῆς φλυτζιανοῦς ὅπου τὴν συνώδεψε ἀπὸ περιέργεια.

Ὁ καφὲς ἐσερβερίσθηκε, ἡ διατυπώσεις ἔγιναν, ἡ ἱεροτελεστία ἐτελείωσε καὶ ἡ φλυτζιανοῦ κυττάζουσα μέσα στὸ φλυντζάνι τῆς κυρίας ἐφθέγξατο σοβαρῶς τάδε.

—Τὸ δακτυλίδι τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ποῦ τὸ εἶχες ἀφήσει, ἕνας συγγενής σου, ποῦ τὸν ἔχεις καθημερινῶς στὸ σπῆτι σου.

Κόκκαλο ἡ κυρία κι' ὁ κύριός μαζῆ!

. . . . . .

Καὶ τώρα θὰ μὲ ζητῆστε τὴν συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἂν πραγματικὰ ἐπέτυχε ἡ φλυντζανοῦ καὶ ἴσως νὰ περιμένετε νὰκοῦστε καὶ τὰ σχόλια γιὰ τὴ δυσεξήγητη καὶ ὑπερφυσικὴ αὐτὴ δύναμι, ποῦ ἔχει ἡ περίφημη αὐτὴ φλυντζιανοῦ.

Καὶ γιὰ μὲν τὸ πρῶτο εὔκολο εἶνε νὰ τὸ μαντέψετε, ἀφοῦ ἔγινε τέτοιο σούσουρο στὰ γυναικάρια ἰδίως, ποὺ κάποιος νεαρὸς ἀνεψιός τῆς κυρίας δὲν μποροῦσε νὰ ξεμυτήση στὸ δρόμο, ἀφοῦ κι' ὁ συγγενῆς τῆς κυρίας τὸ ἔχαψε, καὶ ἀφοῦ τὸ δαχτυλίδι βρέθηκε τὴν ἴδια μέρα, τὸ βράδυ, σὲ μιὰ ἄκρη τῆς κουζίνας ὅπου τὸ πέταξε, ὅπως λὲν τὰ κακὰ στόματα, ὁ ἀνεψιός, τρομοκρατηθεὶς δῆθεν ἀπ' τὴν μαντικὴ δύναμι τῆς φλυτζανοῦς. Ὅσον δ' ἀφορᾶ τὸ δεύτερο, μονάχα ὁ ἀνεψιὸς αὐτός, ὁ φερόμενος ὡς κλέπτης τοῦ δαχτυλιδιοῦ, μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ ξεκαθαρίση. Καὶ θὰ τοῦ τὸ συγχωρέσουμε τὸ σφάλμα αὐτό, ἐὰν ὁμολογήση ὅτι πράγματι αὐτὸς ἔκλεψε τὸ δαχτυλίδι τῆς θείας του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην σημασίαν διὰ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἔρευναν τῶν ὑπερφυσικῶν φαινομένων. Πολλοὶ φυσιοδῖφαι καὶ φυσιολόγοι κάνουν ἀπάνω στὸ ἑαυτό τους ἐπικίνδυνα πειράματα μὲ δηλητήρια, θυσιάζοντες καὶ αὐτὴ τὴ ζωή τους στὸ βωμὸ τῆς ἐπιστήμης.

Ἀπὸ αὐτὸν δὲ τὸν νεαρὸν ἀνεψιὸν περιμένομεν νὰ θυσιάση, χάριν τῆς ἐπιστήμης, ὄχι τὴν πολύτιμη ζωή του, ἀλλὰ ἕνα μονάχα μέρος τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς τιμῆς του, πρᾶγμα ποὺ στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, δὲν ἔχει καὶ μεγάλη σημασία. Τὸ περιμένομε γιατὶ αὐτὲς τῆς μέρες τὰ Ἀνήλια καὶ ὅλος ὁ Πολύγυρος βουΐζουν ἀπ' τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τῆς περιφήμου αὐτῆς φλυντζιανοῦς, τὰ δὲ γυναικάρια τρέχουν σωρηδὸν νὰ γεμίσουν τὲς τσέπες της ἀρκετὰ ἔξυπνης καὶ τερτιπλίδικης αὐτῆς καφεμάντιδος, ἡ ὁποία σὰν ἕνας δεύτερος πάτερ Γυμνάσιος, συγκεντρώνει στὸ φτωχικό της κάθε μέρα, ἕνα σωρὸ κόσμο καὶ κοσμάκι κοροϊδεύουσα μὲ τὴν ἐλαφρότητα καὶ εὐπιστίαν αὐτοῦ.

Γ. Σκὼτ

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΗΣ ΑΡΝΑΙΑΣ

ΑΡΝΑΙΑ Ἀπρίλιος.— Κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν Φιλελευθέρων Ἀρναίας, ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱεριτσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους κ. Σωκράτους, μνημόσυνον ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγίστου τῶν πολιτικῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος Ἐλευθερίου Βενιζέλου.

Εἰς τὸ μνημόσυνον παρέστησαν, σύσσωμος ὁ Φιλελεύθερος κόσμος Ἀρναίας καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν λεγομένην ἀντιβενιζελικὴν παράταξιν, ἐνῶ ἀντιθέτως αἱ ἐπίσημοι τοῦ κράτους ἀρχαὶ ἔλαμψαν διὰ τῆς ἀπουσίας των!!

Τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ἐπεσφράγισεν ὁ ἐμπνευσμένος ἐπικήδειος λόγος τοῦ Μητροπολίτου Ἀρναίας, ὅστις ἐτόνισεν ὅτι πρὸ τοῦ θανόντος πολιτικοῦ, δέον νὰ κλίνουν εὐλαβητικὰ τὸ γόνυ, ὄχι μόνον οἱ φιλελεύθεροι, ἀλλὰ ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν παρατάξεων καὶ παθῶν, ἅτινα πρέπει νὰ σιγήσουν, καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ ἕλληνες καὶ ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ἑλλάδος διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Βενιζέλος ὑπῆρξε ὁ Μέγας ἐλευθερωτής. Βεβαίως, εἶπε, συνετέλεσαν καὶ ἄλλοι παράγοντες εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν νέων χωρῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πρωτεύοντα ρόλον ἔπαιξεν καὶ ὁ ἄγνωστος στρατιώτης, ἀλλὰ ὁ Βενιζέλος ἦτο ἐκεῖνος ποὺ συνήνωσε ὅλους τοὺς παράγοντας καὶ συνεκέντρωσεν ὅλας τὰς δυνάμεις διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Ὅ,τι πρὸ αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὄνειρον ἀπραγματοποίητον, μετεβλήθη εἰς πραγματικότητα ἥτις καὶ ἐπετεύχθη χάρις εἰς τὰ σπάνια του προσόντα ποὺ ἀποτελοῦν ἐνσάρκωσιν ἐν τῷ προσώπῳ του τῶν ἐξαιρέτων χαρισμάτων τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Μὲ τὴν τεραστίαν του πολιτικὴν ὀξύνοιαν καὶ προβλεπτικότητα συνέλαβε καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν μεγάλην ἰδέαν, ποὺ κανεὶς πρὸ αὐτοῦ ἐτόλμα καὶ νὰ σκεφθῆ ἀκόμη τὴν πραγματοποίησίν της.

Δι' ὅλα αὐτὰ κατέληξε δὲν ἀποτελεῖ οὐδεμίαν ὑπερβολὴν ἂν ἀποκληθῆ ὁ Καβοὺρ ἢ ὁ Βίσμαρκ τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος.

Παρατηρητὴς

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ Ν. ΜΟΥΔΑΝΙΩΝ

Εἰς τὰ Ν. Μουδανιά, τὸν μεγαλείτερον συνοικισμὸν τῆς Καλαμαριᾶς, ἐτελέσθη ὄντως τὸ μεγαλοπρεπέστερον μνημόσυνον.

Συμμετέσχον εἰς αὐτὸ ἅπαντες οἱ κάτοικοι κατασυγκεκινημένοι ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἀπωλείας τοῦ Βενιζέλου, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευον ὡς πατέρα των καὶ τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη θὰ μένῃ αἰωνία εἰς τὰς εὐγνώμονας καὶ φιλοπάτριδας καρδίας των. Πολλοὶ Μουδανιῶται ἐξακολουθοῦν νὰ καίουν καντύλας πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ λατρευτοῦ των Βενιζέλου.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ὁ κ. Δημ. Δεπὲς ἐξεφώνησεν ἐμπνευσμένον λόγον, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐλιπόντος Μεγάλου Ἀρχηγοῦ καὶ ἐξηγήσας τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους οἱ πρόσφυγες ἐλάτρευσαν καὶ θὰ λατρεύουν τὸν Βενιζέλον. Εἰς ἐ τὸ κενοτάφιον κατέθεσαν στεφάνους ἡ Λέσχη Φιλελευθέρων Μουδανιῶν, καὶ οἱ σύλλογοι Κυριῶν, Ἐπαγγελματιῶν, Καραγωγέων, Λιμενεργατῶν, Πλοιάρχων Βενζινοπλοΐων, Νεολαίας Μουδανιῶν καὶ ὁ κ. Σταῖρος Τεχῆς.

Εἰς δὲ τὰ συλλυπητήρια τηλεγρ φήματα τὰ ὁποῖα ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν βαρυπενθοῦσαν δέσποιναν κυρίαν Ἐλένην Βενιζέλου ἐκ μέρους τῆς Λέσχης φιλελευθέρων καὶ τῆς Κοινότητος, αὕτη ἀπήντησε ὡς ἑξῆς: «Ἡ εἰλικρινὴς συμμετοχή σας εἰς τὸ βαρὺ πένθος μου μὲ συνεκίνησε βαθύτατα καὶ σᾶς παρακαλῶ ὅπως δεχθῆτε καὶ διαβιβάσητε εἰς τὰ μέλη τοῦ ὑφ' ὑμᾶς συμβουλίου τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας καὶ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνη μου».

ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑΙ ΣΤΑΘΜΑΡΧΟΥ ΠΟΡΤΑΡΙΑΣ

Καὶ εἰς τὴν Πορταριᾶν ἐπίσης ὑπὸ τῶν πολυπληθῶν φιλελευθέρων κατοίκων αὐτῆς, ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Βενιζέλου, εὐγνωμονούντων διότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἀπελευθερώθησαν ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας τῆς γῆς τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργουν ὡς κολλῆγοι, ἐνῶ σήμερον εἶναι ὅλοι εὐκατάστατοι κτηματίαι.

Ἀλλ' ὁ κομματοχειροτόνητος πρόεδρος τῆς Κοινότητος, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου μόνον ἡ ἀχαριστία ἐμφωλεύει, ὑπεκίνησε τὸν σταθμάρχην Πορταριᾶς ὅστις καὶ ἐπενέβη καὶ κατεβίβασεν ἐκ τῆς οἰκίας Μιχ. Τσαγκαράκη τὴν ἀνηρτημένην μεσίστιον σημαίαν.

Διὰ ταῦτα κατὰ τοῦ Σταθμάρχου καὶ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος ὑπεβλήθη μήνυσις.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΚΑΛΑΜΙΤΣΙ

Κατανυκτικώτατον ἐπίσης μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐτελέσθη καὶ εἰς τὸν συνοικισμὸν Καλαμίτσι Συκιᾶς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτὸς ἁπάντων τῶν κατοίκων τοῦ συνοικισμοῦ, οἵτινες παρέστησαν εἰς τὸ μνημόσυνον, παρηκολούθησαν τοῦτο καὶ οἱ ἐκ Συκιᾶς Σεραφεὶμ Ἀλατσατιανός, Γ. Πάργας, Νικ. Βαλγιάννης, Η. Παπακωνσταντῆς, Ἀθ. Χατζηγιάννης καὶ Παν. Σταφίδας ἐπίτηδες ἐλθόντες.

Βαρυσήμαντον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Σεφ. Ἀλατσατιανὸς ἐξάρας τὴν ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ἐκλιπόντος Μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας.

Εἰς τὸ κενοτάφιον κατετέθη στέφανος ἐκ μέρους τοῦ Συνοικισμοῦ παρεσκευάσθησαν δεκαεπτὰ κόλλυβα τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους.

Κ. Πάντος

Η ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΗΣ "ΦΩΝΗΣ,,

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΙΣΧΡΑΝ ΤΗΣ ΒΕΒΗΛΩΣΙΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΤΙΒΕΝΙΖΕΛΙΚΟΥ

Ἡ ἀγανάκτησις τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς» διὰ τὴν αἰσχρὰν της βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ τάφου τοῦ Βενιζέλου μὲ τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ φύλλον της τῆς 29ης Μαρτίου σατυρικὸν δῆθεν ποίημα, ἐξεδηλώθη τρανωτάτη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἔχοντας στοιχειώδη ἐντροπὴν καὶ σεβομένους τὴν μνήμην τῶν νεκρῶν, ἀνεξαρτήτως φρονημάτων βενιζελικοὺς καὶ ἀντιβενιζελικούς, ὡς ἐμφαίνεται ἀπὸ τὰς ὀγκώδεις δέσμας τῶν ἐπιστρεφομένων φύλλων της.

Ἐκτὸς δὲ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν αἵτινες ἀπεστάλησαν ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς διευθύνοντας τὴν «Φωνὴν», δι' ὧν ἐξεδηλώθη ἡ ἱερὰ ἀγανάκτησις τῶν ἀποστολέων καὶ ἡ ἐμμονή των ὅπως διαγραφοῦν πλέον ὁριστικῶς ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν της, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλωστε ἐνεγράφησαν ἀναγκαστικῶς μετὰ τὸ κίνημα καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς τρομοκρατίας, μᾶς ἀπεστάλη πρὸς δημοσίευσιν καὶ ἡ κάτωθι ἀνοικτὴ ἐπιστολή.

Πρὸς τοὺς Διευθύνοντας
τὴν «Φωνὴν Χαλκιδικῆς»

Κύριοι,

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξεδόθηκε ἡ ἐφημερίδα σας, ὡς τοπικιστὴς ποὺ εἶμαι γράφτηκα συνδρομητὴς καὶ σᾶς προσφέρω κάθε χρόνο τὴν βοήθεια μου.

Σήμερα ὅμως παρετήρησα στὸ φύλλο τῆς 29ης Μαρτίου κάτι ποὺ ἔθιξε τὰ ἱερώτερα αἰσθήματά μου. Οἱ γονεῖς μου πολλὲς φορὲς μοῦ ἔλεγον ὅτι ὁ νεκρὸς θεωρεῖται ἅγιον πρόσωπον καὶ ὅτι πρέπει νὰ σεβώμεθα τοὺς νεκροὺς ἔστω καὶ τῶν ἐχθρῶν μας. Μοῦ ἔλεγαν, ὅτι μονάχα ἕνας ἄγριος, ἕνας βάρβαρος, ἕνας μὴ ἕλλην μπορεῖ νὰ ὑβρίζη τοὺς νεκρούς. Γιαὐτὸ μοῦ ἐπροξένησαν κατάπληξιν καὶ ἀηδίαν αἱ ὕβρεις σας ποὺ γράφτηκαν ἀπὸ σᾶς γιὰ νὰ ὑβρίζετε τὸν νεκρὸν πλέον Βενιζέλον.

Εἶναι αἶσχος νὰ ὑβρίζωνται οἱ νεκροί!

Ἂν καὶ δὲ θὰ ἀγανακτοῦσα ἂν ὑβρίζατε οἱονδήποτε νεκρόν, ἡ ἀγανάκτησίς μου εἶναι ποιὸ μεγάλη διότι ὑβρίσατε, ὅπως ὑβρίσατε τὸν νεκρὸν τοῦ Μεγ. Βενιζέλου. Διότι ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι καίτοι ἀνήκω στοὺς ἀντιβενιζελικοὺς καίτοι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Βενιζέλου ἔχασα ἀδελφόν, ἐν τούτοις ὅμως κάτι μὲ κάνει νὰ ξεχάσω τὸν μεγάλον πόνον μου. Μιὰ λέξις γλυκειὰ «Ἐλευθεριά». Νομίζω ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του καὶ ἐπὶ τῆς προωθυπουργίας του πέταξα τὸ κόκκινο φέσι μὲ τὴν φούντα. Τὸ θυμοῦμαι καλὰ γιατὶ βρισκόμουν στὴ ζωὴ καὶ μάλιστα σὲ ἡλικίαν ποὺ εἶχα κρίσιν. Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, πρέπει νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, καίτοι πικρά, ὅτι ἡ Κρήτη συνετέλεσε μὲ τοὺς τραχεῖς ἀγῶνας της νὰ χαρίση καὶ σὲ μᾶς τὴν Ἐλευθερία. Καὶ ἀρχηγὸς τῆς Κρήτης ἦταν ὁ ὑβριζόμενος νεκρός. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω εἰς τὴ ἑξῆς νὰ παύσετε νὰ μοῦ στέλνετε τὴν ἐφημερίδα σας ἡ ὁποία πλέον μὲ προκαλεῖ ἀηδίαν.

Πορταριᾶ 31 Μαρτίου 1936
Γ. Π.

Παρὰ πλείστων ἐπίσης παρεκλήθημεν νὰ δηλώσωμεν πρὸς τοὺς ἐκδότας τῆς «Φωνῆς» νὰ παύσουν πλέον νὰ τοὺς ἀποστέλουν ἀναγκαστικῶς τὴν ἐφημερίδα των, ἀφοῦ πλειστάκις μέχρι τοῦδε ἔχουν ἐπιστρέψη τὰ φύλλα της.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΥΓΥΡΟΝ

Ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα εἰς τὸν Πολύγυρον ὑπῆρξε ἀρκετὰ ψυχρὸς καὶ ἀνάλογος πρὸς τὸν καιρόν.

Καὶ ἡ μὲν Μεγάλη Ἑβδομὰς διῆλθε μὲ τὰς κατανυκτικὰς ἀγρυπνίας κατὰ τὰς ὁποίας συνεκεντρώνετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ γυναικόκοσμος, ὁ ὁποῖος ὅμως, ὡς φαίνεται, ἔχασε πλέον καὶ αὐτὸς κάθε πίστιν καὶ εὐλάβειαν, καὶ συνωθεῖτο μόνον ἀπὸ τὴν διάθεσιν τῆς ἐπιδείξεως καὶ τοῦ θορύβου. Δι' ὅ ἡ μοναδικὴ μητροπολιτικὴ ἐκκλησία τοῦ Πολυγύρου, ἐστέναζε καὶ ἐβούϊζε ἀπὸ τοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ τὸ κοτσομπολιὸ τῶν ἐκκλησιαζομένων. Κατὰ τὴν Μεγ. Παρασκευὴν τὴν ἐκφορὰν τοῦ Επιταφίου παρηκολούθησαν καὶ ἅπαντες οἱ ἐπίσημοι ὡς καὶ ἡ μουσικὴ ὀρχήστρα τοῦ Γυμνασίου ἥτις ἐπαιάνιζε πενθίμως.

Κατὸ τὴν ὥραν ὅμως τῆς Ἀης Ἀναστάσεως, λόγῳ βροχῆς, ὁ Μητροπολίτης δὲν ἐξῆλθεν ὡς συνήθης εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας ἡ δὲ Ἀνάστασις ἐτελέσθη ἐντὸς τοῦ Ναοῦ.

Ὡς εἴθισται, τὴν μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς, ἐτελέσθη ἐπίσης μετὰ πάσης ἐπισημότητος ὁ ἑσπερινός, ἡ λεγομένη Βα Ἀνάστασις, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ὁλόκληρον τὸ ἐκκλησίασμα προηγουμένης τῆς μουσικῆς συνώδευσε τὸν Μητροπολίτην, περιβεβλημένον εἰσέτι τὰ ὁλόχρυσα ἄμφιά του μέχρι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Οὕτως ἔληξαν αἱ χριστιανικαὶ τελεταὶ μεθ' ἃς ὁ κόσμος ἐπεδόθη εἰς τὸ φαγοπότι. Ἐν τούτοις πολλὰ σπήτια ἔμειναν χωρὶς κρέας διότι ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἤδη τοῦ Σαββάτου οἱ ὀλίγοι ἀμνοὶ εἶχον ἐξαντληθῆ, μέχρι δὲ καὶ τῆς Τρίτης τοῦ Πάσχα τὰ κρεοπωλεῖα ἦσαν κλειστά. Ἀλλὰ καὶ τὰ αὐγὰ ἀκόμη ἦσαν ἐλλειπῆ καὶ μόνον κρασὶ ἔρρευσεν ἄφθονον καὶ ἔκαμε τοὺς Πολυγυρινοὺς νὰ ξεχάσουν ὅλας τὰς ἄλλας ἐλλείψεις. Ὡς ἐκ τούτου κατὰ τὸς ἑσπερινὰς ὥρας ἡ εὐθυμία ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, εἰς δὲ τὰ κέντρα τῆς ἀγορᾶς εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον συγκεντρωθῆ αἱ διάφοροι παρέες ἐδημιουργήθησαν πολλὰ ἐπεισόδια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΔΡΝΔΙΑ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΔΕΜΕΡΤΖΗ

Κατὰ τὴν Δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἠγγέλθη ὁ αἰφνίδιος θάνατον τοῦ πρωθυπουργοῦ Κ. Δεμερτζῆ ἐπισυμβὰς ἐκ στηθοκοπῆς καρδίας ὑπὸ τὰς ἑξῆς συνθήκας.

Ὁ ἐκλιπὼν πρωθυπουργὸς ὑποφέρων ἐκ παθήσεως τοῦ στομάχου εἶχεν ὑποστῆ πρὸ πολλοῦ ἐγχείρησιν ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἀναρρώσει τελείως. Κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἦτο εὐδιάθετος καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του εἰς περίπατον καὶ εἰς διαφόρους ἐπισκέψεις.

Τὴν ἑσπέραν ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγευμάτισε κανονικῶς καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἀπεχώρησεν εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του δωμάτιον ἵνα κατακλιθῇ. Ἦτο καλά, δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν καὶ διετήρει ὅλην του τὴν εὐδιαθεσίαν.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ κατακλιθῆ παρήγγειλεν εἰς τὴν νοσοκόμον του, ἡ ὁποία τὸν περιεποιεῖτο ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀσθενείας του, νὰ τὸν ἀφυπνίσῃ τὴν 9ην πρωϊνήν.

Ἡ νοσοκόμος συμφώνως πρὸς τὴν ληφθεῖσαν ὁδηγίαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ τὴν 9 15' πρωϊνὴν τῆς Δευτέρας. Προηγουμένως ὅμως εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ κύριός της δὲν ἀπήντα εἰς τὰς προσκλήσεις της. Ἐπλησίασεν ὅθεν εἰς τὴν κλίνην μὲ ἐλαφρὰν ταραχήν, καὶ τότε, πρὸς μεγίστην κατάπληξίν της εἶδεν ὅτι ὁ κύριός της ἦτο νεκρός.

Ἐκ τῆς γενομένης μετὰ ταῦτα ἐξετάσεως ὑπὸ προστρεξάντων ἰατρῶν δεπιστώθη ὁ θάνατος τοῦ Κ. Δεμερτζῆ ὅστις ἐπῆλθεν ἐν συγκοπῇ περὶ τὴν 4 ἢ 5ην πρωϊνὴν ὥραν.

Ο κ. ΜΕΤΑΞΑΣ ΑΝΕΛΑΒΕ ΤΗΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΙΑΝ

Ὁ ἀπρόοπτος θάνατος τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλης δεξιοτεχνίας διώκει τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος τοῦ Κράτους κατα τὴν ἀνώμαλον ταύτην περίοδον, κατεπληξε τοὺς πάντας, παρέσχε ὅμως καὶ τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν καραδοκοῦντα ἀντιπρόεδρον τῆς κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶν ὅπως ἀφαρπάσῃ τὴν προεδρίαν συγκατατεθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ Βασιλέως, ἵνα μὴ μείνῃ ἡ χώρα ἀκυβέρνητος μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς, ἥτις καὶ θὰ συνέλθῃ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν 22αν Ἀπριλίου.

Οὐδεμία ἄλλη μεταβολὴ ἐγένετο μεταξὺ τῶν ὑπουργῶν, καθ' ὅσον, ὡς ἐδήλωσεν ὁ κ. Μεταξᾶς, ἡ κυβέρνησίς του θὰ διατηρήσῃ τὸν αὐτὸν ἐξωκομματικὸν χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ κυβέρνησις Δεμερτζῆ, θὰ ἐκπληρώσῃ δὲ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον εἶχε χαράξῃ ὁ ἐκλιπὼν πρωθυπουργός, ὡς καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἃς οὗτος εἶχεν ἀναλάβῃ.

Παρὰ ταῦτα συντελεῖται σοβαρὰ ζύμωσις μεταξὺ τῶν κομμάτων πρὸς συνεννόησίν των καὶ σχηματισμὸν κοινοβουλευτικῆς κυβερνήσεως, ἥτις θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχήν.

Η ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΚΛΙΠΟΝΤΟΣ ΠΡΩΘΥΟΥΡΓΟΥ

Μετὰ τὴν διαπίστωσιν τοῦ θανάτου τοῦ πρωθυπουργοῦ Κ. Δεμερτζῆ ἡ σωρὸς αὐτοῦ μετεφέρθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως ὅπου ἐξετέθη εἰς λαϊκὸν προσκύνημα, κατὰ δὲ τὴν ἐπαύριον Τρίτην τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο μεγαλοπρεπὴς κηδεία, καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὸν νεκρὸν πρωθυπουργὸν ἅπασαι αἱ τιμαὶ πρωθυπουργοῦ ἐν ἐνεργείᾳ.

Εἰς τὴν κηδείαν παρέστη ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ διαδόχου, ἅπαντες οἱ ὑπουργοί, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων καὶ οἱ πρεσβευταὶ τῶν ξένων κρατῶν, τμήματα δὲ στρατοῦ ἐξ ὅλων τῶν ὅπλων ἀπέδωσαν τὰς τιμάς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, ἐπικηδείους ἐξεφώνησαν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μεταξᾶς καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Τριαντάφυλλόπουλος, ἐξαίροντες τὰς ἀρετὰς τοῦ μετασιάντος

Η κ. ΕΛΕΝΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ ΤΗΣ

Ἡ κυρία Ἔλενα Βενιζέλου ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Μαγδάλην πρώην δήμαρχον Πολυγύρου.

Ἀθῆναι 3 Ἀπριλίου 1936

Ἀξιότιμε Κύριε,

Μὲ μεγάλην συγκίνησιν ἔλαβον γνῶσιν τοῦ τηλεγραφήματός σας καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε καὶ νὰ διαβιβάσητε εἰς ὅλους τοὺς Φιλελευθέρους Πολυγύρου τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας καὶ τὰ εὐγνώμονα αἰσθήματά μου διὰ τὴν συμμετοχήν σας εἰς τὸ πένθος μου.

Μετὰ πολλῆς ἐκτιμήσεως

Ἔλενα Βενιζέλου

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡ. ΖΩΗΣ Ο "ΦΟΙΝΙΞ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ,,

Παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἐξεδόθη τὸ κάτωθι πιστοποιητικὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία «Φοῖνιξ τῆς Βιέννης» ἔχει ἐκπληρώσει μέχρι σήμερον ὅλας τὰς ἐκ τοῦ Νόμου ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις καὶ ἑπομένως τὰ συμφέροντα τῶν ἐν Ἑλλάδι πελατῶν τῆς ἐν λόγῳ ἑταιρείας εἶναι τελείως ἐξησφαλισμένα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓ. ΕΘΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Τμῆμα: Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν
Ἀριθ. πρωτ. 35197

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἀπριλίου 1936

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας: Πιστοποιεῖ ὅτι, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ παρ' ἡμῖν ἀρχείῳ τηρουμένων φακέλλων τῆς Αὐστριακῆς Ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας κλάδου ζωῆς ὁ «Φοῖνιξ Ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ζωῆς ἐν Βιέννῃ». 1) Ἡ ἑταιρεία αὕτη ἔχει καταθέσει τὴν νόμιμον ἐγγύησιν διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι, 2) ἔχει ὑποβάλλει τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 1023 «περὶ ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἀσφαλίσεως» ὁριζόμενα στοιχεῖα ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐργασίας της καὶ 3) ἔχει καταθέσει τὸ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 τοῦ προμνησθέντος νόμου 1023 ἡμισυ τῶν εἰσπραχθέντων ἀσφαλίστρων εἰς ἀτφαλιστικὴν τοποθέτησιν ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν σχετικῶν ἐγγράφων τῆς Ἑταιρείας καὶ πιστοποιήσεων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ τοῦ Ὑποθηκοφυλακείου Ἀθηνῶν.

Τῇ αἰτήσει τοῦ νομίμου διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσώπου τῆς ἐν λόγῳ ἑταιρείας ἐκδίδεται τὸ παρόν.

Εἰδικῇ ἐντολῇ ὑπουργοῦ
ὁ διευθυντὴς
Ν. ΛΕΚΚΑΣ (Τ.Σ.)

5) Τὰ δάνεια τῆς στεγάσεως νὰ εἶναι ἄτοκα καὶ μακροπρόθεσμα, διότι μὲ τὸν τόκον ποῦ ἐπιφορτίζονται μετὰ δεκάχρονον διάστημα ὁ τόκος θὰ περάσῃ τὸ ἀρχικὸν δάνειον καὶ ἔτσι ἡ κρατικὴ ἀρωγὴ θὰ εἶναι δῶρον ἄδωρον διὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς.

6) Προτείνεται ὅπως ὁ ξενῶν τῆς ἐξοχικῆς ἐκκλησίας «Μεγάλη Παναγία» μετατραπῇ εἰς γεωργικὸν σταθμὸν ἢ γεωργικὸν φροντιστήριον πρὸς μετεκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν τῶν γεωργῶν τῆς περιφερείας.

ΑΛΛΗΛΟΑΠΑΧΟΕΝ ΖΕΥΓΟΣ ΚΑΤΕΦΥΓΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΥΓΥΡΟΝ

Περὶ τὴν 3ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς προχθεσινῆς Παρασκευῆς κατέφθασεν εἰς τὸν Πολύγυρον τὸ μέγα λεωφορεῖον τῶν λουτρῶν Σέδες μὲ ἐπιβάτας δύο μόνον ἄνδρας καὶ μίαν γυναῖκα. Ἐνῶ δὲ οὗτοι ἐζήτουν καταφύγιον Γκλάβα, ἐγένοντο ἀντιληπτοὶ παρὰ τοῦ σκοποῦ χωροφύλακος, ὅστις ὅταν ἀντελήφθη ἐκ τῶν ζητηθεισῶν πληροφοριῶν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπαγωγῆς τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ὑπὸ τῶν δύο ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἔφερε στολὴν στρατιώτου, ὡδήγησε τούτους εἰς τὸ τμῆμα, ὅπου καὶ διενυκτέρευσαν.

Τὴν ἐπαύριον ἐκ τῆς γενομένης προανακρίσεως ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ τμήματος ὑπομοιράρχου κ. Σπαθῆ διεπιστώθησαν τὰ ἑξῆς: Ὅτι ἡ μὲν νέα ὀνομάζεται Ἀσημένια Γ. Κ ζλάρη πρόφυξ ἐγκατεστημένη εἰς Λαγκαδίκια Ζαγκλιβερίου, ὁ στρατιώτης Νικ. Γ. Βενέτης, πρόσφυξ ἐπίσης ἐγκατεστημένος εἰς Ν Ραιδεστὸν (Ματζάρδες) καὶ ὑπηρετῶν ἤδη τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸ 50ον Σύνταγμα, ὁ ἕτερος δὲ εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ στρατιώτου Γεώργιος Βενέτης.

Κατὰ τὰς ὁμολογίας τῶν ἰδίων ὁ Νικόλαος Βενέτης πρὸ πολλοῦ γνωρισθεὶς μετὰ τῆς 19έτιδος Ἀσημένιας Καζλάρη, ὀρφανῆς πατρὸς καὶ μητρὸς, ἠγάπησε ταύτην καὶ ἠρραβωνίσθη μετ' αὐτῆς πρὸ πενταμήνου τῇ συγκαταθέσει τῶν γονέων του. Τελευταίως ὅμως ὁ μόνος 24έτης ἀδελφὸς τῆς Ἀσημένιας ἐπίεζε ταύτην νὰ νυμφευθῇ ἕτερον φίλον του, δι' ὃ καὶ ἡ Ἀσημένια, ἡ ὁποία ἐπίσης ὡς ὁμολογεῖ ἀγαπᾶ τὸν μνηστῆρα της, κατέφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀνέφερεν εἰς αὐτὸν τὰς πιέσεις τοῦ ἀδελφοῦ της.

Πρὸς ὁριστικὴν ἔθεν κατάκτησιν τῆς ὡραίας Ἀσημένιας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐξηκριβώσαμεν ἂν μόνον τὸ ἀργυροῦν ὄνομα φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἢ καὶ ἄλλα διάφορα ἀσημικά, γαμβρός, πεθερός καὶ νύμφη ἀπεφάσισαν καὶ κατέπλευσαν ἐσπευσμένως εἰς Πολύγυρον διὰ νὰ λάβουν παρὰ τοῦ Μητροπολίτου τὴν ἄδειαν καὶ ὁριστικοποιήσουν τὸν σύνδεσμον τῶν δύο ἐρωτευμένων. Μετ' ὀλίγας ἄλλωστε ἡμέρας ἀπολύεται τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καὶ ὁ γαμβρὸς καὶ οὕτως οἱ μελλόνυμφοι ἀπὸ τοῦδε ἤρχισαν νὰ πλάτουν ὄνειρα χρυσᾶ.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΔΗΛΩΣ ΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΓΗΓΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 16.— Παρὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ κ. Μεταξᾶ ὅτι ἡ κυβέρνησίς του θὰ διατηρήσῃ τὸν αὐτὸν ἐξωκομματικὸν χαρακτῆρα τῆς προκατόχου κυβερνήσεως Δεμερτζῆ παρ' ὅλων τῶν κομμάτων θεωρεῖται ἀνώμαλος ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀνάληψις τῆς προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως.

Καὶ ὁ μὲν κ. Τσαλδάρης ἐκηρύχθη ἀναφανδὸν ὑπὲρ σχηματισμοῦ κοινοβουλευτικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' ἂν δὲν ἐπιτευχθῇ ἡ συνεννόησις τῶν κομμάτων πρέπει νὰ ψηφισθῇ κατ' ἀνάγκην ἡ κυβέρνησις Μεταξᾶ πρὸς ἀποφυγὴν ἀκυβερνησίας.

Ὁ κ. Θεοτόκης ἐδήλωσεν ἐπίσης ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βενιζέλου δὲν τὸν χωρίζει πλέον καμμία διαφορὰ μετὰ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, μετὰ τοῦ ὁποίου δύνατα νὰ συνεργασθῇ πρὸς ἐπίλυσιν ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων.

Ἐγνώσθη μάλιστα ὅτι ὁ κ. Θεοτόκης ἐπεκοινώνησε διὰ φίλου του βουλευτοῦ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων κ. Σοφούλη, τοῦ ὁποίου ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῇ τὰς διαθέσεις διὰ τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως τῶν δύο κομμάτων τῇ συμπράξει τοῦ κ. Μεταξᾶ καὶ ἄλλων μικρῶν κομμάτων. Ἀλλ' ὁ κ. Σοφούλης ἐπεφυλάχθη νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Ἐθνικοῦ Λαϊκοῦ κόμματος μετὰ τὴν συνέλευσιν τῶν βουλευτῶν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων.

Ἐξ ἄλλου εἰς τοὺς κοινοβουλευτικοὺς κύκλους τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ἐπικρατεῖ ἡ διάθεσις ὅπως ὑποστηριχθῇ ἡ κυβέρνησις Μεταξᾶ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ διευκρινίσῃ αὕτη τὰς ἀπόψεις της ὅσον ἀφορᾶ τὴν λύσιν ὡριεμένων ζητημάτων, καὶ θὰ ἐπανορθώσῃ τὰς γενομένας ἀδικίας μετὰ τὸ κίνημα 1ης Μαρτίου.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ κ. Μεταξᾶς ἐδήλωσεν ὅτι εἰς περίπτωσιν καταψηφίσεως τῆς κυβερνήσεώς του ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἦτο διατεθειμένος νὰ μετάσχῃ κυβερνήσεως συνασπισμοῦ περιωρισμένου ἢ εὐρυτέρου διότι δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὸ ἀπαιτούμενον κῦρος διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν τριῶν πολεμικῶν ὑπουργείων.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ὡς ἄνω δηλώσεων τῶν ἀρχηγῶν δὲν ἔχει διευκρινισθῇ εἰσέτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις.

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΜΕΓ. ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ὑπὸ τῶν κατοίκων Μεγ. Παναγιᾶς ἀπεστάλη μακροσκελὲς ὑπόμνημα πρὸς τοὺς κ. κ. Πρωθυπουργόν, πρόεδρον Βουλῆς, ὑπουργοὺς Προνοίας, Συγκοινωνίας, Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Γεν. Διοικ. Μακεδονίας καὶ βουλευτὰς Χαλκιδικῆς.

Τὸ ὑπόμνημα ὑπογραφόμενον ὑπὸ 250 κατοίκων διεκτραγωδεῖ κατὰ πρῶτον τὴν ἀθλίαν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐξακολουθοῦν νὰ εὑρίσκωνται οἱ σεισμοπαθεῖς ἐπὶ μίσν τετραετίαν ἀπὸ τῆς σεισμικῆς καταστροφῆς, ἂν καὶ ὑπάρχει ἡ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων θέλησις καὶ τὸ τεχνικὸν καὶ ἐργατικὸν προσωπικὸν εἶναι ἄφθονον. Τονίζει ὅτι αἱ κατὰ καιροὺς γενόμεναι ἐκτιμήσεις εἰς τὰς ἐπισκευασίμους οἰκίας εἶναι ἐν πολλοῖς ἄδικοι καὶ διαπιστώνει ὅτι ἐπιβραδύνονται πολὺ αἱ πληρωμαὶ αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι πλήρεις, ἀλλ' ὡς γίνονται προκαλοῦν μόνον τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀπογοήτευσιν τῶν ἐργαζομένων καὶ ἰδιωτῶν, ὅπως συνέβη ἐσχάτως ποῦ ἐν ἡμέραις Πάσχα ἄφησαν ἀπλήρωτον τοσὸν τὸ τεχνικὸν καὶ ἐργατικὸν προσωπικὸν ὅσον καὶ τοὺς ἔχοντας λαμβάνειν ἐκ τῆς ἀνοικοδομήσεως ἐμπορεμπαγγελματίας.

Διὰ ταῦτα παρακαλοῦνται αἱ ἁρμόδιοι ὑπηρεσίαι νὰ κινηθοῦν δραστηρίως παραχωροῦσαι σεβαστὰ ποσὰ συμφώνως τῆς προόδου τῆς ἐργασίας ἐκ τῆς κρατικῆς ἀρωγῆς καὶ τοῦ δανείου ψηφισθῆ δὲ ἀρκετὸν ποσὸν διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναθεωρήσεως, αἱ δὲ πληρωμαὶ γίνονται κατὰ ἑκατονταετηρίδας.

2) Αἰτεῖται ἡ ἄμεσος διάλυσις τῆς γνωστῆς συμβάσεως Μεϊμαρίδου καὶ ἡ καταβολὴ τῶν καθυστερουμένων 250 000 δρχ. ἐργατικῶν ἡμερομισθίων, ἐπανέλθῃ δὲ ἐν ἰσχύει τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον εἶχε δοθῆ διὰ τοῦ παλαιοῦ δασικοῦ κώδικος εἰς τοὺς συνεταιρισμένους ὑλοτόμους, ὅπως παραχωροῦνται εἰς αὐτοὺς πρὸς ἐκμετάλλευσιν ὁρισμένα τμήματα δάσους ἄνευ δημοπρασίας.

3) Ὅπως διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ Παλαιοχωρίου—Μεγ. Παναγιᾶς—Ἁγίου Δημητρίου χορηγηθῆ τὸ ποσὸν τῶν 800.000 δραχμῶν, ὡς κατ' ἀρχὴν εἶχεν ἐγκριθῆ, πρὸς ἄμεσον διάνοιξιν τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης ἀρτηρίας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ συνεχισθῆ μετὰ ταῦτα πρὸς τὸ Γομάτιον καὶ Ἱερισσόν.

4) Νὰ παραχωρηθῆ πενταετὲς χρεωστάσιον διὰ τὰ δάνεια τῶν ἀγροτῶν πρὸς τραπεζας καὶ ἰδιώτας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΝ Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΑ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν συμπατριωτῶν μας καὶ ὅλων τῶν φιλεόρτων χριστιανῶν ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος ἀπὸ τοῦ πρώτου διωγμοῦ μας τοῦ 1913 ἑορτάζομεν καὶ πανηγυρίζομεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀράπη ἐν τῷ ἐσχάτως ἀνοικοδομηθέντι ἐν τῇ νέᾳ μας πατρίδι «Νέᾳ Ἡρακλείᾳ» φερωνύμῳ ναῷ ἐν τῷ ὁποίῳ περισυνελέγησαν ὅλα τὰ ἱερὰ κειμήλια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡρακλείας καὶ ἐστεγάσθη ἡ μεγίστης ἀξίας θαυματουργὸς εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀράπη τὴν ὁποίαν διὰ τὰ ἄπειρα θαύματα της ἐσέβοντο καὶ ἐτίμων καὶ οἱ ἀλλόθρησκοι ἀκόμη.

Προσκαλοῦμεν τοὺς συμπατριώτας καὶ πάντα εὐσεβῆ καὶ φιλόθρησκον χριστιανὸν τιμῶντα καὶ εὐσεβούμενον τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀράπη ὅπως συνεορτάσῃ μεθ' ἡμῶν τὴν 22, 23, 24, καὶ 25 τρέχ. μηνὸς ἐν τῇ νέᾳ μας πατρίδι «Νέᾳ Ἡρακλείᾳ».

Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Πρὸ τοῦ Πάσχα ὑπεγράφη Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου διορίζεται Νομάρχης Χαλκιδικῆς ὁ κ. Σ. Κορφιωτάκης.

Κατόπιν ὅμως τοῦ θανάτου τοῦ πρωθυπουργοῦ ἀνεστάλη ἡ δημοσίευσις τοῦ Διατάγματος, δι' ὃ καὶ οὐδεμία μέχρι τοῦδε ἀνακοίνωσις ἐγένετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐνταῦθα νομαρχίας, ὡς ἔδει.